

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyní JUDr. Marií Švecovou ve věci

žalobce: [REDACTED], narozený [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupený advokátkou Mgr. Michaelou Folberovou
se sídlem Boloňská 602/5, 109 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Společenství vlastníků jednotek bl. A1, č.p. 223, 224, ulice Kopistská,
Litvínov, IČO 27293998**
se sídlem Kopistská bl.A1, čp. 223, 435 42 Litvínov
zastoupený advokátem Mgr. Eduardem Belšanem
se sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha

o 468 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí částku 468 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 468 Kč počínaje od 1.8.2014 do zaplacení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí náhradu nákladů řízení v plné výši, která se určuje v písemném vyhotovení rozhodnutí částkou ve výši 8 819,52 Kč, splatnou k rukám právní zástupkyně žalobce.

O d ů v o d n ě n í:

1.Žalobce se žalobou, podanou dne 30.07.2017, domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 468 Kč, kterou specifikoval tak, že se jedná o přeplatek z vyúčtování zálohových plateb za rok

2013 týkajících se bytové jednotky č.: [redacted] umístěné v budově – bytovém domě s č.p. [redacted] a [redacted] – umístěné na pozemcích parc.č.st. [redacted] a parc.č.st. [redacted] v k.ú. [redacted] a v obci [redacted] která náleží do jeho vlastnictví spolu se spoluvlastnickým podílem o velikosti [redacted] na společných částech budovy a pozemcích. Argumentoval tak, že přeplatek ve výši 468 Kč mu měl žalovaný zaplatit nejpozději do 31.7.2014, kdy nastala jeho splatnost, že však k jeho k jeho úhradě dosud nedošlo, že bezúspěšná zůstala i jeho tzv. předžalobní výzva ze dne 10.7.2017. Jako příslušenství pohledávky žádal žalobce zaplatit zákonný roční úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 468 Kč počínaje od 1.8.2014 do zaplacení.

2.Na základě návrhu žalobce byl zdejší soudem vydán dne 24.8.2017 pod jednacím číslem: EPR 161806/2017-7 elektronický platební rozkaz, kterým soud žalobě vyhověl. Podáním, doručeným soudu elektronicky dne 7.9.2017, podal žalovaný proti elektronickému platebnímu rozkazu odpor, takže došlo ke zrušení elektronického platebního rozkazu ze zákona s tím, že ve věci bude rozhodnuto při jednání.(viz odpor žalovaného na č.l. 7-8). Odpor žalovaný odůvodnil ve svém podání ze dne 29.9.2017 tak, že přeplatek za rok 2013 žalobci nevznikl, protože tento na zálohových platbách nezaplatil žalovanému ničeho. Žalovaný uvedl, že na předmětnou bytovou jednotku sice obdržel na zálohových platbách v roce 2013 částku 25 226 Kč, že se však jednalo o platbu uhrazenou třetí osobou , a to [redacted] Žalovaný potvrdil, že na upomínku žalobce reagoval z důvodu právní jistoty tak, že žalobci sdělil, že jím požadovaný přeplatek ve výši 468 Kč z vyúčtování zálohových plateb za rok 2013 započítal vůči dluhům, které žalovaný vůči žalobci eviduje, a to nedoplatku z vyúčtování zálohových plateb za rok 2012 ve výši 47 605 Kč, že důsledně tomu je žaloba nedůvodná a měla by být zamítnuta.(viz odůvodnění odporu na č.l.: 9-10 a jeho příloha na č.l.: 11 označená jalo „Rádné vyúčtování zálohových plateb za období od 01.2012 do 12.2012“).

3.S návrhem žalovaného na zamítnutí žaloby se žalobce neztotožnil. V podání ze dne 5.1.2018 uvedl, že na podané žalobě nadále trvá. Odmítl tvrzení žalovaného o jím tvrzeném dluhu žalobce z vyúčtování služeb za rok 2012, na který měl žalovaný částku 468 Kč započítat. Dále odkazoval na to, že žalovaným předložené vyúčtování zálohových plateb za rok 2012 se týká pouze záloh za služby , že neobsahuje vyúčtování záloh na správu domu a pozemku a ostatních příjmů žalovaného, jichž je žalobce podílníkem jako člen žalovaného společenství, že žalovaný pominul, že žalobce je jako vlastník předmětné bytové jednotky členem společenství vlastníků jednotek a nikoliv nájemcem bytu, jemuž se předkládá pouze dílčí vyúčtování služeb. Dále odkazoval na rozpor v obsahu vyúčtování zálohových plateb za rok 2012 s tvrzeným dluhem ve výši 47 605 Kč a v obsahu vyúčtování zálohových plateb za rok 2013 s uvedeným přeplatkem ve výši 468 Kč, ve kterém se žádný nedoplatek za předchozí období neuvádí, ač v případě jeho existence by tam uveden byl a žalobci by žádný přeplatek nemohl vzniknout. K námitce žalovaného, že zálohy byly zaplacený v případě žalobce třetí osobou, a sice [redacted], žalobce uvedl, že s touto společností má uzavřenu smlouvu, na jejímž základě tato společnost za žalobce hradila zálohové platby. (viz podání žalobce na č.l.: 19-21).

4.Na podání žalobce ze dne 5.1.2018 reagoval žalovaný podáním ze dne 26.4.2018 tak, že na zamítnutí žaloby nadále trvá. K námitce žalobce, že za rok 2012 tento nevykazoval vůči žalovanému žádný dluh na zálohových platbách, žalovaný uvedl, že v roce 2012 platil žalobce v každém měsíci jednorázovou částkou zálohy za všechny byty v jeho vlastnictví – cca 25 bytů – na účet Stavebního bytového družstva Krušnohor , tedy nikoliv na účet žalovaného, bez toho, že by specifikoval, za který byt a ve kterém společenství vlastníků, za jaké období a v jaké výši je placeno. Platby od žalobce proto nebyly ve vztahu k žalobci identifikovatelné, protože jím zaplacené částky nebyly ani součtem všech předepsaný úhrad, které měl žalobce za své byty platit. Žalovaný setrval na své obraně, že za rok 2012 vykázal žalobce z důvodu neidentifikovatelnosti jeho jednorázových zálohových plateb z roku 2012 vůči žalobci dluh

z vyúčtování zálohových plateb za rok 2012 ve výši 47 605 Kč, takže nárok žalobce na vyplacení přeplatku z vyúčtování zálohových plateb za rok 2013 ve výši 468 Kč zanikl v důsledku započtení této vzájemné pohledávky žalobce na pohledávku žalovaného za rok 2012 ve výši 47 605 Kč, že o tom byl žalobce vyrozuměn. Žalovaný odkazoval na jím předložené listinné důkazy včetně jeho stanov, které zavazovaly i žalobce jakožto vlastníka předmětné bytové jednotky a člena žalovaného společenství vlastníků jednotek. (viz podání žalovaného na č.l.: 29-31).

5. Ani s touto obranou žalovaného žalobce ve své replice ze dne 29.5.2018 nesouhlasil a na podané žalobě nadále trval v celém rozsahu mimo jiného opět s poukazem na rozpor v obsahu vyúčtování zálohových plateb za rok 2012 s tvrzeným nedoplatkem ve výši 47 605 Kč, aniž by žalovaný prokázal, jak naložil s jednorázovými platbami od žalobce za jednotlivé měsíce roku 2012, jejichž existenci a výši žalobce prokazoval výpisy ze svého účtu číslo: [REDAKCE] vedeného u [REDAKCE] za období leden 2012 až prosinec 2012 s tím, že odkazoval na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky, podle níž nesprávné uvedení variabilního symbolu u zasílané platby nelze bez dalšího považovat za důvod pro neuznání platby k účelu, k němuž byla určena, zejména lze-li takovou platbu a její účel identifikovat jiným způsobem (odkaz žalobce na rozsudek NS ČR sp.zn.: 32 Cdo 898/2014), a na rozpor v obsahu vyúčtování zálohových plateb za rok 2013, ve kterém je vykázán žalobcem požadovaný přeplatek ve výši 468 Kč bez toho, že by v něm byl vykázán jakýkoliv žalovaným tvrzený dluh žalobce z předchozího období. Žalobce opět označil listinu „Vyúčtování zálohových plateb za rok 2012“ za nevěrohodný a účelově vytvořený důkaz na podporu tvrzení žalovaného o započtení přeplatku ve výši 468 Kč na údajný dluh žalobce z roku 2012. Poukazoval v této souvislosti také na to, že ho žalovaný nikdy neupomenul o zaplacení údajného nedoplatku za rok 2012 a že ani takový dluh vůči žalobci nevymáhal, ač si musel být vědom možné námitky promlčení, když k jeho vymáhání došlo opožděně. (viz podání žalobce na č.l.: 35-38).

6. Rozpor v tvrzení žalobce, že jeho nárok na zaplacení přeplatku z vyúčtování zálohových plateb za rok 2013 ve výši 468 Kč vůči žalovanému trvá a že nezanikl v důsledku žalovaným tvrzeného započtení na údajný dluh žalobce vůči žalovanému za rok 2012 ve výši 47 605 Kč, existuje i poté co od 12.11.2018 došlo ke změně právního zastoupení na straně žalovaného. Nynější právní zástupce žalovaného také před soudem dne 23.1.2019 navrhoval zamítnutí žaloby v celém rozsahu s poukazem na předchozí vyjádření žalovaného, které pak sám rozšířil o námitku promlčení práva žalobce na zaplacení částky 468 Kč z důvodu, že podle jeho právního názoru představuje částka 468 Kč v majetkové sféře žalovaného bezdůvodné obohacení, které měl žalobce vůči žalovanému uplatnit ve lhůtě stanovené zákonem pro uplatnění práva na vydání bezdůvodného obohacení, což tento neučinil. Dále poukazoval na skutečnost, že žalobce neplnil svoje povinnosti jako člen žalovaného společenství vymezené Stanovami žalovaného společenství vlastníků jednotek, že se tedy nemůže jednostranně dovolávat ochrany svého jednání, které nebylo v souladu se stanovami, a to zejména v případě jednorázových plateb za všechny jeho bytové jednotky v roce 2012 na účet Stavebního bytového družstva Krušno hor v Mostě bez existence důkazu o ústní nebo písemné dohodě žalobce s tímto subjektem o tom, jak má být jednorázová platba rozúčtována jednotlivým společenstvím vlastníků jednotek a na které bytové jednotky ve vlastnictví žalobce v tom kterém společenství. (viz protokol o jednání ze dne 23.1.2019 na č.l.: 67-68).

7. Žalobce uvedl před soudem dne 23.1.2019, že námitka promlčení, kterou tehdy žalovaný uplatnil, není důvodná, že by k ní soud neměl přihlížet. Na žalobě proto žalobce nadále trval s poukazem na svoje předchozí vyjádření, která již ve věci učinil. Dále uvedl, že námitka neidentifikovatelnosti jednorázových plateb od žalobce provedených [REDAKCE], na účet Stavebního bytového družstva Krušnohor v Mostě, nemá místo pro poměry v roce

2013, kdy žalobce sice nadále prováděl platby prostřednictvím této společnosti na účet Stavebního bytového družstva Krušnohor v Mostě na základě mandátní smlouvy, kterou uzavřel se [REDAKCE] avšak v roce 2013 už tato společnost prováděla vždy platbu na konkrétní bytovou jednotku ve prospěch konkrétního společenství vlastníků pod příslušným variabilním symbolem. Dále odkazoval na to, že v období před rokem 2013 platila ústní dohoda mezi žalobcem a Stavebním bytovým družstvem Krušnohor v Mostě, že žalobce bude platit zálohové platby za všechny svoje bytové jednotky na účet tohoto družstva jednorázovou částkou, kterou pak uvedené družstvo účtovalo jednotlivým společenstvím vlastníků jednotek, že tedy nijak nevybočil ze způsobu provádění úhrad, které Stavební bytové družstvo v postavení správce jednotlivých společenství vlastníků jednotek v minulosti akceptovalo.

8. Při zjišťování skutkového stavu vzal soud v souladu s ust. § 120 odst. 3 zák.č. 99/1963 Sb., tj. občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) za svá skutková zjištění shodná tvrzení žalobce a žalovaného o tom, že žalované Společenství vlastníků jednotek bl. A1, č.p. [REDAKCE] ulice [REDAKCE] vzniklo dne 3.10.2005, kdy bylo zapsáno do rejstříku společenství vlastníků jednotek, vedeného Krajským soudem v Ústí nad Labem v oddílu „S“ a vložce „[REDAKCE]“ a bylo mu přiděleno identifikační číslo: [REDAKCE] s tím, že účelem společenství je správa domu a pozemku, že jeho nejvyšším orgánem je „shromáždění“, že jeho sídlo se nachází na adrese: Litvínov, ul. Kopistská, bl. [REDAKCE] č.p. [REDAKCE], PSČ: 435 42, že žalobce se stal členem tohoto společenství jako vlastník bytové jednotky č. [REDAKCE] a k ní náležejícího spoluvlastnického podílu o velikosti [REDAKCE] na společných částech budovy a pozemcích uvedených v žalobě, která se nachází na adrese: [REDAKCE] č.p. [REDAKCE], že vlastnické právo žalobce k této bytové jednotce trvalo v období roků 2012 a 2013 a že trvalo také v období následujícím, tzn. i v době vydání tohoto rozhodnutí. Dále byla shoda v tvrzení žalobce a žalovaného o tom, že se na žalobce jakožto na člena žalovaného společenství vlastníků jednotek vztahovaly Stanovy žalovaného ze dne 27.4.2011, které byly účinné až do vydání nových Stanov žalovaného, které byly přijaty dne 27.4.2016. Žádný z účastníků také nezpochybnil poznatek, který učinil soud z obsahu článku XVIII. odst. 1, 2 a 3 Stanov žalovaného ze dne 27.4.2011, že příspěvky na správu domu a pozemku, dále zálohy na úhradu za služby, popřípadě další platby podle zvláštního právního předpisu platí členové společenství v částkách stanovených příslušným orgánem společenství měsíčně na účet společenství, nerozhodne-li shromáždění o placení na účet správce, že vyúčtování záloh na úhradu za služby provádí výbor jedenkrát za zúčtovací období, kterým je kalendářní rok, nejpozději do čtyř kalendářních měsíců po jeho skončení v souladu se stanoveným způsobem rozúčtování (viz článek VII odst. 1 písm.h/), že nedoplatek nebo přeplatek vyplývající z vyúčtování je splatný do sedmi kalendářních měsíců po uplynutí zúčtovacího období, že zprávu o použití a stavu příspěvků na správu domu a pozemku předkládá výbor ke schválení shromáždění spolu se zprávou o hospodaření společenství a s návrhem na schválení roční účetní závěrky, že nevyčerpaný zůstatek finančních prostředků na správu domu a pozemku, rekonstrukce, modernizace se s jednotlivými členy společenství nevypořádává a převádí se do následujícího roku, pokud shromáždění nerozhodne jinak. Rovněž byla mezi žalobcem a žalovaným shoda v tom, že zálohové platby za rok 2013 vyúčtovalo žalobci v postavení pověřeného vlastníka (viz článek IX Stanov žalovaného ze dne 27.4.2011) Stavební bytové družstvo Krušnohor v Mostě dopisem ze dne 29.4.2014 ve vztahu k bytové jednotce č. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] za období od 01.2013 do 12.2013, přičemž se jednalo o vyúčtování zálohových plateb zaplacených žalobcem v tomto období ve výši 25 266 Kč (tj. záloha na studenou vodu, vodné, stočné - 4 320 Kč, záloha na teplou užitkovou vodu, vodné, stočné - 3 870 Kč, záloha na ohřev TUV - 9 330 Kč, záloha na topení - 6 486 Kč, záloha na energie společných prostor - 1 260 Kč) a skutečných nákladů v celkové výši 24 798 Kč, takže výsledkem byl přeplatek ve výši 468 Kč, který byl splatný do 31.7.2014. Ve vyúčtování není uveden žádný dluh, který by měl žalobce žalovanému zaplatit za předchozí období. Je tam pouze v jeho závěru uvedena veta ve znění – cituji: „Přeplatek z vyúčtování

nebude vyplacen v případě evidence dluhů a bude s dlužnou částkou započten“. (důkaz – viz listina označená jako „Rádné vyúčtování zálohových plateb za období od 01.2013 do 12.2013“ ze dne 29.4.2014 adresovaná žalobci).

9.Dále bylo mezi účastníky řízení nesporné tvrzení žalobce o tom, že mu žalovaný přeplatek ve výši 468 Kč v termínu jeho splatnosti, tzn. do 31.7.2014 ani v období následujícím neuhradil. To žalovaný před soudem potvrdil a nebylo proto třeba k tomu vést dokazování.

10.Sporným mezi účastníky bylo tvrzení žalovaného o tom, že právo žalobce na vyplacení přeplatku ve výši 468 Kč vůči žalovanému zaniklo v důsledku tvrzeného započtení této částky žalovaným na tvrzený dluh žalobce z vyúčtování záloh za období roku 2012 s vyčísleným nedoplatkem ve vztahu k bytové jednotce ve vlastnictví žalobce č. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] ve výši 47 605 Kč, který byl splatný do 31.7.2013.

11.Žalobce uvedl, že takovou částku žalovanému nezaplatil, že o zaplacení takovéto částky jej žalovaný nikdy neupomenul a že nemá žádné poznatky o tom, že by se žalovaný vůči němu v jiném soudním řízení domáhal zaplacení této částky.

12.Existenci tvrzeného dluhu ve výši 47 605 Kč žalobce popřel. Uvedl, že neodpovídá skutečnosti údaj uvedený ve vyúčtování zálohových plateb za období roku 2012, které vystavilo jako pověřený správce Stavební bytové družstvo Krušnohor v Mostě dne 30.4.2013, že žalobce nezaplatil na účet tohoto družstva v roce 2012 na předmětnou bytovou jednotku žádnou zálohu.

13.Toto svoje tvrzení pak žalobce prokazoval před soudem výpisy z jeho účtu číslo: [REDAKCE] vedeného u [REDAKCE], za období leden 2012 až prosinec 2012 (viz výpisy z tohoto účtu [REDAKCE]), z nichž soud zjistil, že žalobce v tomto období zaplatil na účet Stavebního bytového družstva Krušnohor v Mostě v měsících leden 2012 až prosinec 2012 formou jednorázových měsíčních plateb v měsících lednu, únoru a březnu 2012 vždy částku 80 000 Kč a v měsících dubnu, květnu, červnu, červenci, srpnu, září říjnu, listopadu a prosinci 2012 pak vždy částku 70 000 Kč, přičemž od dubna 2012 uváděl k platbě poznámku pro příjemce, že avizuje poplatky za bytu Krušnohoru jako pověřenému vlastníkovi. Žalobce poukazoval na to, že v roce 2012 zaplatil za svoje byty včetně bytové jednotky č. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] na účet pověřeného správce, respektive pověřeného vlastníka Stavebního bytového družstva Krušnohor v Mostě celkem částku ve výši 870 000 Kč, která mu nebyla vrácena, přičemž od dubna 2012 měl příjemce plateb od žalobce avízo, že se jedná o úhradu na jeho byty. Žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobce o tom, že částka 870 000 Kč postupně zaplacená na účet Stavebního bytového družstva Krušnohor v Mostě v průběhu roku 2012 nebyla žalobci vrácena. Uvedl v této souvislosti, že se jednalo o neidentifikovatelné platby, které se bez specifikace žalobce, na jaké bytové jednotky, v jaké výši a za jaké období a kterým společenstvím vlastníků jsou určeny, nepodařilo rozúčtovat. Navíc žalovaný na ně pohlížel jako na platby od třetího subjektu [REDAKCE], se kterou nebyl v žádném právním poměru ve vztahu k bytovým jednotkám ve vlastnictví žalobce, a to včetně předmětné bytové jednotky č. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE], jíž se týká dané soudní řízení. Žalobce v této souvislosti uvedl, že pokud mu žalované společenství vlastníků ani Stavební bytové družstvo Krušnohor v Mostě částku 870 000 Kč zaplacenou za rok 2012 nevrátily, že nemohou od něj požadovat, aby jim znovu cokoliv platil do doby, než bude zřejmé, jak a na co byla tato částka vyúčtována. Existenci tvrzeného dluhu ve výši 47 605 Kč za rok 2012 ve vztahu k bytové jednotce č. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] proto žalobce označil za účelově vykonstruovaný dluh, aby mu žalovaný nemusel uhradit přeplatek ve výši 468 Kč za rok 2013. Pokud by takový dluh žalobce vůči žalovanému skutečně existoval, jeví se podle žalobce jako nepravděpodobné, že by žalovaný takový dluh vůči žalobci s ohledem na jeho tvrzenou výši nevymáhal, respektive že by vůbec neřešil jeho zaplacení

či uznání jeho existence žalobcem. Dále žalobce poukazoval na skutečnost, že žalovanému doručil před podáním žaloby upomínku ze dne 10.07.2017, že v jejím čtvrtém odstavci také žalobce uvedl, že pokud by mělo dojít k zániku dluhu ve výši 468 Kč jiným způsobem než jeho zaplacením, například započtením, že je v takovém případě nezbytné řádně a konkrétně specifikovat proti jakým pohledávkám společenství vlastníků za žalobcem mělo být započtení učiněno a kdy, protože žalobci dosud žádné započtení nebylo doručeno., takže k němu nemohlo dojít.

14.Žalovaný pouze tvrdil, že došlo k započtení přeplatku ve výši 468 Kč na dluh z vyúčtování služeb z a rok 2012 ve výši 47 605 Kč, avšak nepředložil soudu žádnou listinu, ve které by žalobci oznámil, že provedl zápočet přeplatku ve výši 468 Kč na tvrzený dluh za žalobcem ve výši 47 605 Kč, že by tím nárok žalobce na zaplacení částky 468 Kč vůči žalovanému zanikl. Žalobce uvedl, že mu tvrzený projev vůle žalovaného o započtení žalovaný ani Stavební bytové družstvo Krušnohor neposlalo, že žalovaný o něm psal pouze ve zdůvodnění odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu. Z obsahu soudního spisu sp.zn.: 16 C 154/2017 vyplývá, že žalovaný předložil jako důkaz pouze listinu označenou jako „Řádné vyúčtování záloh za rok 2012“. Nepředložil však žádnou listinu, jejímž obsahem by byla informace o provedení započtení.

15.Před soudem dne 18.2.2019 zástupce žalovaného uvedl, že žalovanému se v jeho archivu nepodařilo nalézt doklad o tom, kdy bylo žalovanému doručeno „Řádné vyúčtování zálohových plateb za rok 2012“ týkající se bytové jednotky č. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE]. Dále zástupce žalovaného uvedl, že žalovaný mu poskytl informaci, že nemá žádný poznatek o tom, že by byl veden proti žalobci soudní či jiný spor o zaplacení nedoplatku z vyúčtování zálohových plateb za rok 2012. Dále uvedl, že žalovaný nemá k dispozici žádnou listinu, ve které by žalovaný učinil jednostranný projev vůle o započtení částky 468 Kč na tvrzený nedoplatek služeb za rok 2012. Taková listina u žalovaného nebyla nalezena. Žalovaný proto takový důkaz nemohl soudu předložit.

16.Zástupkyně žalobce uvedla, že od žalobce nemá žádnou informaci o tom, že by mu bylo doručeno „Řádné vyúčtování zálohových plateb za rok 2012“ týkající se bytové jednotky č. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] že z tohoto důvodu nemůže prohlásit za nesporné, že by žalobce takovou listinu obdržel. Dále uvedla, že nemá od žalobce ani žádný poznatek o tom, že mu žalovaný doručil písemnost, ve které by se psalo o započtení částky 468 Kč na nějaký žalobcův dluh.

17.Z korespondence, kterou v minulosti vedl žalobce se zaměstnanci Stavebního bytového družstva Krušnohor v Mostě bylo zjištěno, že se převážně jedná o korespondenci z roku 2007, dále z roku 2011, kdy žalobce žádal Stavební bytové družstvo Krušnohor v Mostě o řádné vyúčtování záloh na jeho byty v Mostě a v Janově, z čehož je zřejmé, že žalobce tyto záležitosti sledoval a na poštu reagoval. Jeví se proto jako nepravděpodobné, že by nereagoval na vyúčtování zálohových plateb za rok 2012, pokud by je skutečně obdržel.

18.Z mandátní smlouvy uzavřené mezi [REDAKCE] a žalobcem ze dne [REDAKCE] bylo zjištěno, že do této smlouvy byla zahrnuta i bytová jednotka č. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] v [REDAKCE] že [REDAKCE] se jako mandatář zavázala od [REDAKCE] odesílat platby za jednotlivé byty vyinkasované od nájemníků na účet vlastníka či správce domu, který vykonává účetní správu. Současně se zavázala žalobci předkládat vždy po dvou měsících potvrzení od Stavebního bytového družstva Krušnohor o tom, že všechny zálohy na služby a všechny měsíční poplatky za všechny byty byly v plné výši zaplacený. Tím je potvrzeno vyjádření žalobce, že v roce 2013 už byly platby na jeho jednotlivé byty identifikovatelné bez problémů, že k tomu přispěla právě uzavřená mandátní smlouva.

19.S ohledem na zjištění, která soud z výše uvedených důkazů učinil, jakož i s ohledem na obsah přednesů účastníků, respektive jejich zástupců, dospěl soud k závěru, že pro rozhodnutí ve věci není třeba dalšího dokazování. Neprovedl proto důkazy, kterých se dovolával žalobce ve svém podání ze dne 29.2.2018, aby byla přezkoumána pravost vyúčtování zálohových plateb za rok 2012, platnost tohoto vyúčtování a také jeho správnost. Předmětem řízení nebyl nedoplatek z vyúčtování zálohových plateb za rok 2012. O něm pouze žalovaný tvrdil, že na nedoplatek ve výši 47 605 Kč provedl započítání přeplatku ve výši 468 Kč. Za situace, kdy však žalovaný nedoložil a neupřesnil, kdy a jak mělo k jednostrannému započtení dojít, nebylo třeba se dále tvrzený dluhem žalobce za rok 2012 zabývat.

20.Soud proto ve věci rozhodl, na základě výše zjištěného skutkového stavu, který má také oporu v provedeném dokazování či vychází ze shodných tvrzení žalobce a žalovaného.

21.V rámci právního posouzení věci bylo významné, že přeplatek z „Řádného vyúčtování zálohových plateb za období 01.2013 do 12.2013“ ve výši 468 Kč byl splatný nejpozději do 31.7.2014 a že v tomto termínu ani v období následujícím k jeho zaplacení žalobci nedošlo. To bylo mezi účastníky řízení nesporné.

22.Soud se proto v rámci právního posouzení uplatněného nároku zabýval tím, zda nárok žalobce na vyplacení přeplatku ve výši 468 Kč nezanikl jiným způsobem, a tvrzeným započtením, kterého se dovolával žalovaný. Vzhledem k tomu, že přeplatek ve výši 468 Kč byl zjištěn až ve vyúčtování zálohových plateb za rok 2013, které bylo provedeno pověřeným správcem, resp. vlastníkem Stavebním bytovým družstvem Krušnohor v Mostě dopisem ze dne 29.4.2014, muselo by k započtení dojít k jednostrannému započtení tohoto přeplatku žalovaným na tvrzený dluh žalobce z vyúčtování zálohových plateb za rok 2012 ve výši 47 605 Kč dojít podle právní úpravy účinné v roce 2014, tzn. podle zák.č. 89/2012 Sb. , tj. občanský zákoník (dále jen „zák.č. 89/2012 Sb.“). Započtení je upraveno v ust. § 1982 a násl. zák.-č. 89/2012 Sb. Podle ust. § 1982 odst. 1 zák.č. 89/2012 Sb. platí, že dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany, K započtení lze přistoupit, jakmile straně vznikne právo požadovat uspokojení vlastní pohledávky a plnit svůj vlastní dluh. Podle ust. § 1982 odst. 2 zák.č. 89/2012 Sb. platí, že započtením se obě pohledávky ruší v rozsahu, v jakém se vzájemně kryjí, nekryjí-li se zcela, započte se pohledávka obdobně jako při splnění. Tyto účinky nastávají v okamžiku , kdy se obě pohledávky staly způsobilými k započtení. Podle ust. § 1987 odst. 1 zák.č. 89/2012 Sb. jsou k započtení způsobilé pohledávky, které lze uplatnit před soudem. Započtení je způsob současného zániku alespoň dvou pohledávek zúčtováním (odpočtem), při němž dochází k oboustrannému uspokojení účastníků závazkového vztahu. Účinky započtení je třeba vyvolat právním jednáním , tj. prohlášením o započtení vůči druhé straně (viz ust. § 1982 odst. 1 zák.č. 89/2012 Sb.). V daném případě mezi žalobcem a žalovaným nedošlo k žádné dohodě o započtení vzájemných pohledávek. Žalovaný proto mohl provést kompenzační úkon, tj. započtení své pohledávky ve výši 47 605 Kč za žalobcem proti pohledávce žalobce ve výši 468 Kč pouze jednostranným právním jednáním , tj. svým jednostranným prohlášením o započtení částky 468 Kč na tvrzený dluh žalobce ve výši 47 605 Kč adresovaným žalobci jakožto druhé straně. Existenci takového kompenzačního úkonu však žalovaný v předmětném řízení pouze tvrdil, ale neprokázal ji. K započtení nedošlo tzv. tváří v tvář, takže bylo nutné jej provést žalovaným písemným prohlášením, které by tento adresoval a doručil žalobci. Taktový důkaz však žalovaný soudu nepředložil. Neposkytl jej svému právnímu zástupci. Důsledně tomu tedy žalovaný neprokázal existenci zániku pohledávky žalobce ve výši 468 Kč v důsledku započtení podle ust. § 1982 odst. 2 zák.č. 89/2012 Sb. Soud proto dospěl k závěru, že pohledávka žalobce ve výši 468 Kč vůči žalovanému nadále trvá. Vzhledem k tomu, že žalovaný potvrdil, že částku 468 Kč dosud žalobci nezaplatil, shledal soud žalobu důvodnou, a to s poukazem na ust. § 3028 odst. 3 zák.č. 89/2012 Sb. a dále ve spojení s ust. § 14 odst. 2 zák.č. 67/2013 Sb. , z nichž vyplývá, že

rozúčtování a vyúčtování nákladů na služby za účtovací období, které započalo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se provede podle dosavadních právních předpisů. V daném případě se jednalo o přeplatek z vyúčtování záloh na tzv. služby (vodné a stočné studené a teplé vody, nákladů na ohřev teplé vody a nákladů na teplo) za období leden až prosinec 2013 ve vztahu k bytové jednotce veš vlastnictví žalobce č. [redacted] v ulici [redacted] které bylo provedeno ještě podle ust. § 7 vyhl.č. 372/2001 Sb., tj. vyhláška kterou se stanoví pravidla pro rozúčtování nákladů na tepelnou energii na vytápění a nákladů na poskytování teplé užitkové vody mezi konečné spotřebitele, která byla účinná do 31.12.2013 (dále jen „vyhl.č. 372/2001 Sb.“). Z ust. § 7 odst. 5 vyhl.č. 372/2001 Sb. vyplývá, že nedoplatek nebo přeplatek z vyúčtování nákladů na tepelnou energii na vytápění a nákladů na poskytování teplé užitkové vody konečným spotřebitelům je splatný do 7 měsíců po uplynutí účtovacího období. Tzn., že v daném případě měl žalovaný uhradit žalobci přeplatek ve výši 468 Kč nejpozději do 31.7.2014. Od 1.8.2014 byl žalovaný se zaplacením částky 468 Kč v prodlení. Od 1.8.2014 také začala plynout podle ust. § 609 odst. 1 zák.č. 89/2012 Sb. promlčecí lhůta, neboť tohoto dne mohlo být právo na zaplacení částky 468 Kč žalobcem vůči žalovanému uplatněno poprvé u orgánu veřejné moci. Podle ust. § 629 odst. 1 zák.č. 89/2013 Sb. trvá promlčecí lhůta tři roky. Žalobce podal žalobu u soudu dne 30.7.2017, tzn. v době, kdy promlčecí lhůta ještě plynula. Pokud se tedy žalovaný dovolával námitky promlčení podle ust. § 610 odst. 1 zák.č. 89/2012 Sb., nebyla tato námitka důvodná, protože žalobce uplatnil svoje právo na zaplacení částky 468 Kč v zákonem stanovené promlčecí lhůtě. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a uložil žalovanému, aby tento částku 468 Kč žalobci zaplatil, a to včetně požadovaného zákonného úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 468 Kč od 1.8.2017 do zaplacení, a to s poukazem na ust. § 1968 ve spojení s ust. § 1970 zák.č. 89/2012 Sb. a dále ve spojení s ust. § 2 vl. nař.č. 351/2013 Sb. (viz výrok sub. I).

23. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 142a) odst. 1 občanského soudního řádu. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, žádal zaplatit na nákladech řízení na soudním poplatku částku ve výši 400 Kč. Dále žádal zaplatit na nákladech řízení odměnu za právní zastoupení advokátem před soudem prvního stupně. Výše odměny byla stanovena podle vyhl.č. 177/96 Sb., tj. vyhláška o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „vyhl.č. 177/96 Sb.“). Z ust. § 7 bod 1. ve spojení s ust. § 8 odst. 1 vyhl.č. 177/96 Sb. činí v daném případě odměna za jeden úkon právní služby částku 300 Kč. Zástupkyně žalobce poskytla žalobci právní pomoc v rozsahu 8 úkonů právní služby po 300 Kč (tj. příprava a převzetí zastoupení, výzva k plnění, podání návrhu na zahájení řízení, vyjádření žalobce ze dne 5.1.2018, replika žalobce ze dne 29.5.2018, účast na soudním jednání přesahujícím dvě hodiny dne 23.1.2019, účast na soudním jednání dne 18.2.2019), za což jí náleží odměna ve výši 2 400 Kč, která byla zvýšena podle ust. § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/96 Sb. o usm paušálních náhrad po 300 Kč, tj. o částku 2 400 Kč. V souvislosti s účastí zástupkyně žalobce na jednání dne 23.1.2019 a dále dne 18.2.2019 této náleží podle ust. § 13 odst. 4 vyhl.č. 177/96 Sb. náhrada cestovních výdajů ve výši dvakrát 1 209,76 Kč (viz výpočet cestovních výdajů) a dále podle ust. § 14 odst. 1 písm.a) a odst. 3 vyhl.č. 177/96 Sb. náhrada za ztrátu času v rozsahu dvanácti půlhodin po 100 Kč, tj. částka 1 200 Kč. Právní zástupkyně žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty. Dle uvedeného propočtu tedy činí celkem náklady řízení na straně žalobce částku ve výši 8 819,52 Kč. Žalovanému, který v řízení zcela podlehl, bylo tedy s poukazem na ust. § 142 odst. 1 občanského soudního řádu uloženo, aby tento zaplatil žalobci na nákladech řízení celkem částku ve výši 8 819,52 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobce podle ust. § 149 odst. 1 občanského soudního řádu. Při vyhlášení rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení co do základu s tím, že podle ust. § 151 odst. 5 občanského soudního řádu bude jejich výše určena až v písemném vyhotovení rozhodnutí. (viz výrok sub. II).

24.Lhůta k plnění vychází z ust. § 160 odst. 1 občanského soudního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** odvolání přípustné podle § 202 odst. 2 o. s. ř.

Nebude-li plněno dobrovolně, co ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze se plnění domáhat soudním výkonem rozhodnutí, respektive exekucí.

Most 18. února 2019

JUDr. Marie Švecová v. r.
samosoudkyně